

Republika Hrvatska
Općinski sud u Koprivnici
48000 Koprivnica - Hrvatske državnosti 5

Poslovni broj: P-349/2025-59

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Koprivnici po sutkinji Sonji Gundić-Biškup kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Zlatka Gajdića iz Koprivnice, Svilaraska 34, OIB: 12369653992, zastupanog po punomoćniku Krunoslavu Vuljaku, odvjetniku iz Koprivnice, protiv tuženika Erste&Steiermärkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3/A, zastupanog po punomoćniku Damiru Metelko, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon provedene usmene glavne rasprave zaključene dana 2. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, na ročištu radi objave i uručenja presude, na temelju odredbe čl. 335. st. 3. Zakona o parničnom postupku, dana 7. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I.Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3/A, OIB: 23057039320, da tužitelju Gajdić Zlatku iz Koprivnice, Svilaraska 34, OIB: 12369653992, isplati iznos od 9.641,12 € (slovima: devettisućašestočetrdesetjedaneuroidvanaestcenti) sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dospijeca svakog pojedinog iznosa za razdoblje do 31. srpnja 2008. po stopi od 15% godišnje; za razdoblje od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena; za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a za razdoblje od 1. siječnja 2023. pa do plaćanja sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima za ostale odnose, i to na iznose kako slijedi:

- na iznos od 4,01 € koja teče od 2. studenog 2010. pa do plaćanja,
- na iznos od 23,97 € koja teče od 3. studenog 2010. pa do plaćanja,
- na iznos od 32,11 € koja teče od 2. prosinca 2010. pa do plaćanja,
- na iznos od 34,77 € koja teče od 7. prosinca 2010. pa do plaćanja,
- na iznos od 36,54 € koja teče od 2. siječnja 2011. pa do plaćanja,

-na iznos od 46,22 € koja teče od 11. siječnja 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 73,24 € koja teče od 2. veljače 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 31,28 € koja teče od 2. ožujka 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 40,76 € koja teče od 9. ožujka 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 26,98 € koja teče od 2. travnja 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 38,37 € koja teče od 9. travnja 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 26,24 € koja teče od 2. svibnja 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 42,92 € koja teče od 3. svibnja 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 34,19 € koja teče od 2. lipnja 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 60,25 € koja teče od 9. lipnja 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 35,45 € koja teče od 2. srpnja 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 56,24 € koja teče od 6. srpnja 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 124,78 € koja teče od 2. kolovoza 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 43,63 € koja teče od 2. rujna 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 90,42 € koja teče od 6. rujna 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 35,47 € koja teče od 2. listopada 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 64,48 € koja teče od 5. listopada 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 35,03 € koja teče od 2. studenog 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 61,86 € koja teče od 3. studenog 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 95,38 € koja teče od 2. prosinca 2011. pa do plaćanja,
-na iznos od 8.446,53 € koja teče od 3. prosinca 2011. pa do plaćanja, sve u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužitelju Zlatku Gajdiću iz Koprivnice, Svilarska 34, OIB: 12369653992, da tuženiku Erste&Steiermärkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3/A, OIB: 23057039320, naknadi parnični trošak u iznosu od 2.906,25 € (slovima: dvijetisućedevetstošesteuraidvadesetpetcenti) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 7. listopada 2026. do plaćanja po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev odbija.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu ovom sudu dana 30. ožujka 2021. protiv tuženika, radi isplate.

1.1. U tužbi navodi da je tuženik kao trgovac s tužiteljem kao potrošačem dana 27. siječnja 2006. sklopio Ugovor o kreditu br. 51400607-5102823299 u kojem je kao iznos kredita navedena kunska protuvrijednost iznosa od 65.000,00 CHF po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita. Prilikom sklapanja ugovora tuženik ni na koji način nije upozorio tužitelja na mogućnost snošenja rizika uslijed rasta tečaja sukladno ugovorenoj valutnoj klauzuli u valuti CHF.

1.2. Točkom 3. Presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. takav način ugovaranja valutne klauzule bez da je tuženik kao trgovac tužitelja kao potrošača informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utvrđen je kao nepošten, a što je pak rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama ugovornih strana. Takvim načinom ugovaranja ujedno su povrijeđene i odredbe tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača.

1.3. Dana 17. rujna 2019. objavljena je odluka VSRH povodom revizije banaka u predmetu Rev 2221/2018-11 povodom kolektivne tužbe udruge Potrošač te je konačno utvrđeno da je i valutna klauzula CHF nepoštena, i kao takva ništetna. Citiranom Revizijskom odlukom potvrđena je Presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu br. PŽ-6632/16 od 14. lipnja 2018. Navedene sudske odluke predstavljaju pravno shvaćanje koje je obvezujuće za sve ostale sudove u Republici Hrvatskoj obzirom da je postupak bio vođen sukladno 502. a ZPP-a.

1.4. Tuženik je primjenom nepoštenog ugovorne i svojom nepoštenom poslovnom praksom bez valjane pravne osnove stekao iznos od 77.453,65 kuna, tj iznos koji ovom tužbom tužitelj potražuje. Tuženik je bez valjane pravne osnove stekao i veći iznos zbog nepoštenog ugovorne odredbe glede promjenjivosti kamatne stope, međutim, taj iznos tužitelj ne potražuje ovom tužbom. Budući je tuženik bio nepošteni stjecatelj, tuženik je sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a dužan vratiti cjelokupan iznos zajedno sa zateznim kamatama od dana stjecanja svakog pojedinog iznosa, a prema specifikaciji koja se dostavlja uz tužbu.

1.5. Tužitelj se je prije utuženja obratio tuženiku sa pisanom opomenom i pozivom na plaćanje, međutim tuženik po istoj nije postupio, odnosno na istu nije niti odgovorio. Kako tuženik nije tužitelju vratio nepošteno i bez osnove stečeni novčani iznos, to tužitelj podnosi ovom Sudu kao stvarno i mjesno nadležnom sudu ovu tužbu i predlaže da donese presudu.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je podnio prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, te se protivio tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu u cijelosti. Ističe prigovor zastare, smatrajući da se u ovoj pravnoj stvari primjenjuje trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a koji je protekao. Oспорava tužitelju status potrošača smatrajući da se predmetni ugovor ne može smatrati potrošačkim jer mu je namjena bila poduzetnička, odnosno nekretnina je bila kupljena u svrhu iznajmljivanja i to na adresi u Koprivnici, Svilaraska 32.

2.1. Dana 17. rujna 2019. objavljena je Odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od dana 3. rujna 2019., posl.br. Rev 2221/18, a kojom je odlukom potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni br. PŽ-6632/2017 od dana 14. lipnja 2018. u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tuženik smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuje odluka Suda EU u predmetu C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) iz koje proizlazi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena je od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti iz razloga što je ista odraz zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima.

Zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepoštene, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva.

2.2. Navedeni stav se ima primijeniti i na zakonsku odredbu o valutnoj klauzuli sadržanoj u čl. 22. Zakon o obveznim odnosima. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo predmetnom ugovoru o kreditu propisuje da će se povrat obveza po tom kreditu obračunati po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja. Zakonska odredba čl. 22. Zakona o obveznim odnosima propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Primjenjujući taj stav Suda EU na konkretni slučaj, proizlazi da je odredba o valutnoj klauzuli iz ovo-predmetnog ugovora o kreditu, a koja odredba je odraz odredbe čl. 22. Zakona o obveznim odnosima, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da je stoga isključena iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca. Međutim, ukoliko bi naslovni sud smatrao da je ipak potrebno utvrditi okolnosti informiranosti tužitelja kao potrošača, tj. informacije koje su mu bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, kao što to proizlazi iz odluka VTS-a i VSRH-a, tuženik se očituje kako slijedi.

2.3. Tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak, pa tako i u reklamnom materijalu i oglasima tuženika. Tuženik je tužitelja, kao i općenito potrošače, upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli.

2.4. Tuženik ističe kako su ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj i tuženik dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako se u ponudi tuženika nisu nalazili samo ugovori o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, pri čemu su različiti financijski proizvodi imali različite uvjete. Pritom je iznimno bitno istaknuti da se spomenuti rizik promjenjivosti tečaja odnosi i na svaku drugu valutu u odnosu na kunu, a ne samo na CHF. Naime, razvoj tečaja strane valute nije moguće unaprijed predvidjeti, kako u odnosu na CHF, tako i u odnosu na druge valute. Slijedom navedenog odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak ne može uopće biti predmetom ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, a sve i da naslovni sud zauzme stav da može, ista nije nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama.

2.5. Vezano uz tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi naslovni

sud utvrdio ništetnim pobijanju odredbu ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud Republike Hrvatske potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od dana 16. ožujka 2015.: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl. 214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi naslovni sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnica, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos, i to od dana podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten, te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe čl. 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

2.6. Pored svega do sada iznesenog u ovom postupku, ukoliko naslovni sud iz bilo kojeg razloga utvrdi ništetnom pobijanju odredbu o valutnoj klauzuli, a što tuženik osporava u cijelosti, tada tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta u iznosu od 419,38 €/3.159,85 kn (kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja). U podnesku od 26. svibnja 2025. tuženik je specificirao prigovor radi prebijanja, tako da potražuje iznos od 477,20 € sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća pojedinih iznosa do isplate.

3. Ovaj sud donio je Presudu i rješenje broj P-90/2021-37 dana 11. srpnja 2025., kojom je u točki I. izreke naloženo tuženiku da tužitelju isplati iznos od 9.641,12 € sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinog iznosa, pa do isplate, kako je to navedeno u točki I. izreke presude. Točkom II. izreke presude naloženo je tuženiku da naknadi tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.474,63 € sa zakonskom zateznom kamatom od 11. srpnja 2025., pa do plaćanja. Točkom III. izreke presude utvrđeno je da je neosnovan prijedajni zahtjev tuženika u cijelosti u iznosu od 477,20 € sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća pojedinih novčanih iznosa, pa do isplate. Rješenjem donesenim u sklopu presude utvrđeno je da je tužba povučena za novčani iznos od 638,75 € zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

3.1. Županijski sud u Vukovaru Rješenjem broj GŽ-816/2025-3 od 26. studenog 2025. uvažio je žalbu tuženika, ukinuo je prvostupanjsku presudu ovog suda poslovni broj P-

90/2021-37 od 11. srpnja 2025., te je predmet vratio sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

4. U ponovljenom postupku provedeni su dokazi čitanjem izračuna pretplate (list 5-7), pregleda prometa po partiji kredita (list 8-13), opomene pred utuženje (list 15-16), dopisa Erste banke (list 18), Ugovora o kreditu (list 19-25), ponude stambenog kredita (list 42-43), informacija (list 48-52), pisanog iskaza Danice Kozica (list 53-54), dopisa HNB i uvjeta stambenih kredita tuženice (list 55-84), nalaza i mišljenja knjigovodstveno-financijskog vještaka Slađane Srnec, dopisa Porezne uprave Koprivnica od 22. travnja 2026. s popisom dugotrajne imovine za tužitelja na dan 31. prosinca 2015., dopisa Porezne uprave Koprivnica od 23. veljače 2026., te zk. izvatka (listovi 499-507). Pročitani su iskazi tužitelja saslušanog kao stranke u svrhu dokazivanja, te je isti nastavno saslušan na ročištu 17. ožujka 2026. Saslušana je svjedokinja Sonja Marijanović.

5. Tuženik je na ročištu 17. ožujka 2026. predao u spis, kao dokaz da tužitelj nema status potrošača, Kreditni zahtjev od 9. siječnja 2026. (list 507-510), navodeći da je iz istog vidljivo da je namjera kredita tužitelja bila kupnja nekretnine u svrhu iznajmljivanja iste, što znači da tužitelj kod zaključenja Ugovora o kreditu nije imao status potrošača. Sud predmetni Kreditni zahtjev nije uzeo u obzir temeljem čl. 299. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 84/2008, 96/2008, 123/2008, 57/2011, 148/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022 i 155/2023; - dalje u tekstu: ZPP), te ga nije cijenio kao dokaz, jer se radi o dokazu kojega je tuženik priložio na ročištu glavne rasprave, iako je imao mogućnost isti priložiti do zaključenja prethodnog postupka, a što nije učinio, posebice, s obzirom na činjenicu da je u odgovoru na tužbu osporavao tužitelju status potrošača i predlagao je na te okolnosti saslušanje tužitelja, saslušanje svjedokinje Sonje Marijanović, te pribavu podataka od Porezne uprave, Područni ured Koprivnica.

6. Sud je savjesno i brižljivo ocijenio svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno u smislu čl. 8., te je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7. Primjenom pravila o teretu dokazivanja u smislu čl. 7. i čl. 219. st. 1. ZPP-a, sud u postupku može utvrđivati samo one činjenice koje su stranke predložile tijekom postupka, te izvoditi samo one dokaze koje su stranke predložile tijekom postupka.

8. Nesporno je da su stranke dana 27. siječnja 2006. sklopile Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102823299, temeljem kojega je tuženik kao kreditor odobrio i isplatio tužitelju kao korisniku kredita, kredit u iznosu od 65.000,00 CHF, obračunato po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj. Nesporno je, a što proizlazi iz točke 3. Ugovora o kreditu da je isti ugovoren kao stambeni kredit za kupovinu nekretnine.

9. U svome iskazu svjedokinja Sonja Marijanović, djelatnica tuženika navela je da je trenutno direktorica poslovice u Koprivnici, dok je 2006. bila savjetnik za građane, što znači da je imala prvi kontakt sa klijentima i prvu obradu podataka vezano uz kredite koje su klijenti podizali. U odnosu na ovdje tužitelja navodi da s njim nije pregovarala vezano uz

ovaj kredit, jer tužitelj ulazi u kategoriju VIP klijenata, te je s njim razgovor vodio tadašnji direktor Poslovnice. Svjedokinja navodi da je ona kredit operativno odradila, što znači da je prema dobivenim uvjetima koje joj je dostavio direktor, taj kredit obradila. Navodi da je prije dolaska na sud izvršila uvid u tužiteljev kreditni zahtjev i vidjela je da se radi o stambenom kreditu za kupnju jedne etaže kuće, a u kreditnom zahtjevu piše da će namjena nakon adaptacije biti iznajmljivanje. Radi se o adresi u Svilarskoj ulici.

10. Saslušan kao stranka u svrhu dokazivanja na ročištu 4. prosinca 2024. tužitelj je iskazivao da je predmetni kredit podigao kao stambeni kredit kod tuženika, radi kupnje stana na adresi Svilaraska 32, Koprivnica, a s namjenom da u njemu živi kćerka koja je završavala fakultet. Međutim, ona je u međuvremenu odselila u Irsku i tamo se trajno nastanila. Jedno kratko vrijeme stan je iznajmljivao trgovini "Nikolino", koja je tu obavljala poslovnu djelatnost, a nakon što je ona propala, stan je prodao, a predmetni kredit u cijelosti je otplatio. Navodi da je otišao u banku s namjenom da podigne 300.000,00 kn, ali mu je u banci savjetovano da podignem kredit u CHF jer su puno povoljnije kamate. Tamo mu je predloženo da je taj kredit puno povoljniji nego kredit u kunama i na njega je pristao. Ne može se izjasniti da li je pregovarao o uvjetima kredita, a predložen mu je formular tipskog ugovora. S tuženikom o uvjetima kredita nije pregovarao niti je postavljao bilo kakve uvjete, nego je prihvatio sve uvjete banke iz ugovora i nije činio upitnom niti jednu odredbu ugovora. Imao je povjerenje u direktora poslovnice, s kojim je o tome razgovarao. Nitko u banci, prilikom zaključenja ugovora, a niti ranije, nije mu objasnio značenje termina valutna klauzula, te što znači promjenjiva kamatna stopa. Predmetni kredit zatvorio je kada su rate enormno porasle. Nadalje, u iskazu tužitelj navodi, nakon što su mu predloženi podaci Porezne uprave Koprivnica iz dopisa od 10. rujna 2024., da ima zaključene ugovore o zakupu poslovnih prostora na adresi Koprivnica, Svilaraska 34, s time da su zaključeni ugovori za poslovne prostore u prizemlju, dok s obitelji živi na katu. Naime, predmetni ugovori o zakupu zaključeni su jedan sa casinom, a drugi sa kafićem. Navedeno nema nikakve veze sa stanom u Svilarskoj 32, koji je kupljen predmetnim kreditom tuženika.

10.1. Na ročištu održanom dana 17. ožujka 2026. tužitelj je nastavno saslušan kao stranka u svrhu dokazivanja, te je u svom iskazu ponovno naveo da je predmetni kredit podigao za kupnju stana na adresi Svilaraska ulica 32 a, Koprivnica. Namjena kredita bila je stanovanje njegove kćerke Silvije Gajdić, rođene 1. svibnja 1987., u tom stanu, a koja je u istome stanovala oko dvije godine, s time da se ne može vremenski izjasniti, zbog proteka vremena, u kojem je to točno periodu bilo, ali bilo je svakako odmah po kupnji stana. Navodi da je kćerka i u vrijeme stanovanja u predmetnom stanju imala prijavljeno prebivalište na adresi Svilaraska 34, na kojoj adresi živi njegova obitelj. Oспорava tvrdnje tuženika da je stan kupljen za potrebe iznajmljivanja i da bi to bilo navedeno u Kreditnom zahtjevu. Navodi da je u Kreditnom zahtjevu bilo navedeno da podiže stambeni kredit, ali on u zahtjevu nije naveo da bi se radilo o stanu namijenjenom iznajmljivanju. Navodi da je iz toga stana njegova kćerka odselila u Irsku i tamo se trajno nastanila, tako da je stan ostao prazan, te je prenamijenjen u poslovni prostor nakon što su izvedeni građevinski radovi prilagodbe za poslovni prostor. Nakon prenamjene, stan je iznajmio trgovini "Nikolino", ali se ne može izjasniti kada je to bilo. Misli da je najam trajao godinu i pol dana. Trgovina "Nikolino" je propala, a on nije uspio pronaći nekoga kome bi taj poslovni prostor dao u najam i isti je

prodao, ali se ne može izjasniti kada. Navodi da se na adresi Svilaraska 34 nalazi kuća katnica, u kojoj je na katu stan u kojem živi njegova obitelj, dok je prizemlje iznajmljeno kafiću i automat klubu. Navodi da je kao iznajmljivač kod Porezne uprave prijavljen i prije 1. siječnja 2006., ali za nekretninu koja se nalazi na adresi Svilaraska 34. Podatak Porezne uprave da je od 1. siječnja 2020. registriran kao iznajmljivač poslovnog prostora Svilaraska 32, Koprivnica, osporava, navodeći da je predmetni stan prodao 2019., kako proizlazi iz izvotka iz zemljišne knjige.

11. Tužitelj je podnio tužbu radi isplate preplaćenih iznosa s osnova ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli CHF Ugovora o kreditu kojeg je zaključio s tuženikom 27. siječnja 2006., tvrdeći da se radi o potrošačkom ugovoru. Tuženik je osporio tvrdnje tužitelja da je Ugovor o kreditu kojeg je zaključio tužitelj s tuženikom 27. siječnja 2006., potrošački ugovor, jer je namjena kredita bila kupovina stana za potrebe iznajmljivanja, odnosno poduzetnička djelatnost. Između stranaka nije sporno da se stan koji je kupljen iz predmetnog kredita nalazi na adresi Svilaraska ulica, Koprivnica, s time da je negdje naveden sa kbr. 32, a negdje sa kbr. 32 a.

12. Prema odredbi čl. 3. st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/2003), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj aktivnosti.

13. U dopisu od 10. rujna 2024. Porezna uprava, Područni ured Koprivnica, Ispostava Koprivnica dostavila je sudu podatak da je tužitelj u sustavu porezne uprave evidentiran kao najmodavac poslovnog prostora u Koprivnici na adresi Svilaraska 34 i to temeljem dva ugovora o zakupu poslovnog prostora sa najmoprimcem DIONIZ M d.o.o. Koprivnica, Svilaraska 34 i to Ugovor o zakupu poslovnog prostora od 1. siječnja 2015. na određeno vrijeme od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2030., te Ugovor o zakupu poslovnog prostora od 1. lipnja 2017. na određeno vrijeme od 10 godina, odnosno do 1. lipnja 2027.

13.1. Prema suglasnom prijedlogu stranaka, sud je od Porezne uprave, Područni ured, Ispostava Koprivnica zatražio dodatne podatke o tome je li tužitelj evidentiran kao iznajmljivač kod Porezne uprave, Područni ured Koprivnica i to stana na adresi Svilaraska 32, Koprivnica, za vrijeme od 27. siječnja 2006., pa nadalje. Dopisom od 23. veljače 2026. Porezna uprava, Područni ured Koprivnica, Ispostava Koprivnica izvijestila je sud da je prema podacima iz službene evidencije Porezne uprave utvrđeno da je obveznik Zlatko Gajdić u periodu od 1. siječnja 2006., pa do 31. prosinca 2019. obavljao ostalu samostalnu djelatnost iznajmljivanje i upravljanje vlastitim nekretninama ili nekretninama uzetim u zakup. Od 1. siječnja 2020., pa nadalje obvezniku Zlatku Gajdiću izdano je Rješenje za plaćanje poreza kao iznajmljivaču poslovnog prostora na adresi Svilaraska 32, Koprivnica.

13.2. Kako iz predmetnog dopisa Porezne uprave nije jasno proizlazilo je li tužitelj bio evidentiran kao iznajmljivač stana na adresi Svilaraska 32 za vrijeme od 7. siječnja 2006., pa do 2019., kada je stan prodan, ponovno je zatražena dostava predmetnih podataka. Dopisom od 22. travnja 2026. Porezna uprava, Ispostava Koprivnica obavijestila je sud, da

prema podacima iz službene evidencija Porezne uprave, proizlazi da je obveznik Zlatko Gajdić u periodu od 1. siječnja 2006., pa do 31. prosinca 2010. obavljao ostalu samostalnu djelatnost iznajmljivanje i upravljanje vlastitim nekretninama ili nekretninama uzetim u zakup, te je od 1. siječnja 2006. bio u sustavu PDV-a. Nadalje se u dopisu navodi da je uvidom u informacijski sustav Porezne uprave utvrđeno je da je porezni obveznik nekretninu na adresi Svilaraska 32a imao u popisu dugotrajne imovine. Porezni obveznik koji dohodak od imovine ostvaruje izdavanjem u najam ili zakup nekretnina i pokretnina, iznajmljivanjem kuća, stanova, soba i postelja, te objekata za robinzonski smještaj putnicima i turistima i organiziranih kampova, a obveznik je po toj osnovi poreza na dodanu vrijednost prema zakonu kojim se uređuje porez na dodanu vrijednost ili po osnovi obavljenih usluga od te imovine, koje su oslobođene plaćanja poreza na dodanu vrijednost prema zakonu kojim se uređuje porez na dodanu vrijednost, u poreznom razdoblju ostvaruje ukupne primitke veće od iznosa propisanog za obvezni upis u registar obveznika porezna na dodanu vrijednost utvrđuje dohodak od imovine na način propisan za samostalne djelatnosti. S obzirom na sve navedeno, porezni obveznik je prihode i rashode dohotka od imovine za nekretninu u Svilarskoj 32 a, vodio kroz knjige propisane za samostalnu djelatnost. Stoga Porezna uprava ne raspolaže ugovorima o najmu, te iste nisu u mogućnosti dostaviti.

13.3. Porezna uprava, Područni ured Koprivnica, Ispostava Koprivnica dostavila je sudu, uz podnesak od 22. travnja 2026. i "Popis dugotrajne imovine na dan 31. prosinca 2015.", za tužitelja, iz kojeg proizlazi da prema podacima o dugotrajnoj imovini za poduzetnika/nositelja zajedničke djelatnosti Zlatka Gajdića, u istu ulazi, između ostalog Lokal 3 (Svilaraska 32 a), na temelju isprave od 1. siječnja 2007., Lokal broj 3 Svilaraska 32 a - prizemlje na temelju isprave od 1. siječnja 2007.

14. Cijeneći sve provedene dokaze tijekom postupka, zaključak je suda da u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu 27. siječnja 2006. tužitelj nije imao status potrošača, jer je namjena kredita bila kupnja stana za obavljanje poduzetničke djelatnosti iznajmljivanjem prostora na adresi Svilaraska 32 (u nekim dokumentima navedeno kao Svilaraska 32 a).

15. Naime, tužitelj je, saslušan tijekom ovog postupka tvrdio da je, odmah nakon što je kupio predmetni stan novcem iz kredita, u njemu živjela neko vrijeme njegova kćerka Silvija Gajdić i to u vremenu oko dvije godine, te je po njenom odlasku u Irsku stan adaptiran u poslovni prostor, iznajmljen trgovini "Nikolino" za obavljanje njene djelatnosti, u trajanju od godine i pol dana, te je nakon toga stan prodan. Tužitelj nije pružio dokaze da je njegova kćerka Silvija Gajdić, stanovala u stanu kupljenom predmetnim kreditom, na temelju čega bi se zaključilo da je Ugovor o kreditu sklopljen radi stambenog zbrinjavanja člana obitelji, slijedom čega bi se radilo o potrošačkom kreditu. Po ocjeni ovog suda nije od utjecaja na odluku u ovoj pravnoj stvari nesporna činjenica da je predmetni stan kasnije prodan, s obzirom da je od utjecaja na odluku suda u ovoj pravnoj stvari vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu. Iz dopisa Porezne uprave, Područnog ureda Koprivnica, Ispostava Koprivnica od 12. rujna 2024. proizlazi da je tužitelj imao sklopljene Ugovore o zakupu poslovnih prostora na adresi Koprivnica, Svilaraska 34 i to za dva poslovna prostora, dok iz dopisa istog tijela od 3. ožujka 2026. proizlazi da je tužitelj od 1. siječnja 2006., pa do 31. prosinca 2019. obavljao ostalu samostalnu djelatnost iznajmljivanjem nekretnina. Međutim, Porezna

uprava, Područni ured Koprivnica, Ispostava Koprivnica dana 24. travnja 2026. dostavila je sudu Popis dugotrajne imovine tužitelja iz kojeg proizlazi da je tužitelj imao u dugotrajnu imovinu popisanu, osim nekretnine na adresi Svilaraska 34 i nekretninu na adresi Svilaraska 32A i to Lokal 3 Svilaraska 32 a i Lokal 3 (Svilaraska 32 a – prizemlje), a upis je proveden na temelju isprava od 1. siječnja 2007. Iz navedenoga sud zaključuje da je već od 1. siječnja 2007. nekretnina tužitelja na adresi Svilaraska 32 (32 a) bila upisana u dugotrajnu imovinu tužitelja i prijavljena kod nadležne Porezne uprave, što znači da se radilo o nekretnini za koju je tužitelj ostvarivao dohodak izdavanjem u najam ili zakup, između ostalog, i u vrijeme kada je prema njegovoj tvrdnji, u istoj stanovala njegova kćerka. Cijeneći navedena utvrđenja suda kao i iskaz svjedokinje Sonje Marijanović, koja je navela da je tužitelj u kreditni zahtjev kao namjenu stambenog kredita naveo kupnju jedne etaže kuće koja će se nakon adaptacije koristiti za iznajmljivanje, zaključak je suda da predmetni Ugovor o kreditu nije potrošački ugovor jer je sklopljen radi obavljanja djelatnosti tužitelja te stoga tužitelj nije potrošač jer za to nisu ispunjeni uvjeti iz čl. 3. st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača.

16. Kako je sud utvrdio da predmetni Ugovor o kreditu nije potrošački ugovor, nego se radi o ugovoru vezanom uz djelatnost tužitelja, u ovoj pravnoj stvari bilo je potrebno utvrditi radi li se o ništetnom ugovoru temeljem čl. 322. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj ("Narodne novine", broj 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022 i 155/2023). Prema ocjeni ovog suda tužitelj nije dokazao da su ugovorne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu ništetne, odnosno protivne Ustavu, prisilnim propisima ili moralu društva, jer je u Republici Hrvatskoj u vrijeme zaključenja ugovora bilo dozvoljeno vezati kredit za valutnu klauzulu. Stoga je sud u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužitelja, na način naveden u točki I. izreke presude.

17. I tužitelj i tuženik tražili su naknadu parničnog troška prema troškovnicima koje su predali u spis.

18. Trošak tuženika utvrđen je prema vrijednosti predmeta spora i troškovniku predanom u spis, a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/2023) i odnosi se na nagradu punomoćnika odvjetnika za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 € prema Tbr. 7.1. OT, za sastav podnesaka od 3. prosinca 2024., 27. svibnja 2025. i 25. kolovoza 2025., za svaki iznos od 200,00 € prema Tbr. 8.1. OT, zastupanje na ročištima 5. rujna 2023., 29. kolovoza 2024., 4. prosinca 2024., 3. lipnja 2025., 10. veljače 2026., 17. ožujka 2026. i 2. rujna 2026., svako u iznosu od 200,00 € prema 9.1. OT, te za sastav žalbe od 11. srpnja 2025. u iznosu od 125,00 €, uvećano za trošak PDV-a u iznosu od 581,25 €, tako da ukupni parnični trošak tuženika iznosi 2.906,25 €, koji iznos mu je dosuđen u cijelosti temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a. Tuženiku nisu priznati troškovi sastava podneska od 25. rujna 2023. i 2. rujna 2024., jer isti nisu bili nužni za vođenje ovog postupka.

Poslovni broj: P-349/2025-59

19. Slijedom navedenog valjalo je odlučiti kao u izreci.

Koprivnica, 7. listopada 2026.

Sutkinja:
Sonja Gundić-Biškup

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu.

Žalba se podnosi pisanim putem ovoga suda u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Dostaviti:

1. Odvjetnik Krunoslav Vuljak, Koprivnica
2. Odvjetnik Damir Metelko, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088e-4a515**

Kontrolni broj: **0809b-7003d-96190**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Koprivnici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.